

sidde lunt og godt med Smaating foran sig, medens Mo'r laver Middagsmaden. Men hvorledes ser en saadan *Sidden* ud? Et saadant lille Barn kan ikke sidde; det har ingen Evne til at holde Kroppen oprejst; Hovedet gaar forover, falder ned mod Brystet, og hele Overkroppen trækkes ned mod Brædtet. Det kan ikke være andet. Her kan tales om Pukkel paa Ryggen: Rund Ryg, hult Bryst, og med frisk Luft kun mangelfuldt fyldte Lunger; jo, det er gode Betingelser for en sund og fornuftig Udvikling. Og, det kan ofte ses, at Børn sidder indtil flere Timer i denne Stilling.

Før der skal omtales en heldigere Maade for en Moder at anbringe sit Barn paa, skal endnu mindes om et i sine Egne ikke mindre almindeligt eller mindre misbrugt Redskab, nemlig *Gangstolen*. Det er en almindelig Mening, at saa snart Barnet kan begynde at vende Benene lidt til, saa skal det øves i at gaa. Denne Øvelse kan ledes paa mange Maader; men skønt ingen af dem er tilraadelige, da hele Øvelsen som Regel *aldrig* burde foretages, saa er Øvelsen foretaget i Gangstol dog den, der lettest faar skadelige Følger. Benene bærer kun lidt og kort Tid oppe, saa synker Barnet ned, kommer til at hænge i Armene med Brystet trykket mod Stolens Kant, der ofte bestaar af ubeklædt Træ. Her er baade *Bryst* og *Benene* udsat for meget skadelige Paavirkninger.

Det er muligt, at der er mange, der har brugt og endnu bruger baade Sidde- og Gangstol til deres Børn, og som vil sige, at de aldrig har mærket, at Børnene har lidt derunder. Det er *muligt*, det forholder sig saaledes, men ogsaa *kun* muligt; thi Følgen af den Art Overlast kan ikke saaledes ses og bedømmes strax. Her kan gaa en lang Aarrække hen, før den aabenbares, og bliver mulig da ikke en Gang erkendt som Følge. Spiren til en Sygdom bliver nedlagt mange, mange Aar, før den udbryder. En lille Skavank kan, efter at have gnavet i Aarrækker paa Livet, blive Døden.

Men hvor skal en Moder da anbringe sit Barn, naar det er blevet saa stort, at det ikke har nok i Føde og Søvn, men vil have Adspredelse, vil være virksom efter sin Maade, og *denne* Moder, som saa mange hundrede ikke har eller kan holde nogen til at passe Barnet, medens hun pusler i Huset, eller omvendt? — Jo, *Barnet skal ganske simpelt lægges paa et blødt Tæppe* (eller andet) *paa Gulvet* — saa falder det ikke ned. Naar det i Forvejen er plejet og ikke savner noget, da vil det her have den bedste Tumbleplads for alle de Øvelser og Spræl, det naturlig trænger til at gøre. Her er efter Barnets ubevidste Trang Mulighed for Udvikling af *alle* Legemsdele. *Kroppen er ret, Brystet hvelvet, og de fri Øvelser kræver forøget Aandedræt, saa Lungerne faar deres Del*. Og har Barnet først prøvet denne Stilling og *erfare*t alle de Herligheder, den tilbyder, saa bliver den dets Yndlingsstilling.

Jeg hører godt, at *gamle Vaner* og *Fordomme* alt er ved at gnistre af Harme over alt dette og forsikrer, at *det er Synd* at behandle et Barn saaledes, at lægge det *paa Gulvet*, og at et Barn *skal* lære at *sidde* og *gaa* o. s. v. Men overfor disse strækker jeg Sværdet, og erklærer mig magtesløs. Men overfor

alle tvivlende og sundt tænkende Læserinder skal jeg fremhæve følgende:

Grundloven for al Udvikling er, at kun ved at øve Kræfterne, vindes Kræfter: kun ved at øve sine Lunger, styrkes de. Men al Øvelse maa staa i et frit og naturligt Forhold til de værende Kræfter, ellers spildes Kræfter i Stedet for at vindes. Af nævnte Love følger nu lige frem, at hvad der skal udvikle sig til at *sidde selv*, skal man aldrig rejse ved kunstig Støtte; thi derved forgribes netop Udviklingen, som skulde have været erhvervet ved gentagne Anstrængelser og Prøver paa at rejse sig. Lad derfor Barnet boltre sig paa Tæppet, lad det øve sig i at rejse sig over Ende, indtil det kan dette. Og naar det *nu* rejser sig, har det Kræfter til at sidde uden at lide derunder; men ogsaa først *nu*. Naar Barnet i Forvejen ikke er blevet forstumlet i allehaande Vaner, saa vil det ogsaa *først* nu finde sig til Pas med at sidde.

Af det sagte vil altsaa ogsaa følge, at det er en Forhindring af og en Forgribelse imod Barnets Udvikling at lade det gaa ved kunstig Støtte og at ville *lære* det at gaa. Barnet skal nok gaa af sig selv, naar det ved *Selvøvelse* har erhvervet Kræfter dertil. Og *for* det har faaet Kræfter, kan det aldrig *lære* at gaa, hvor meget der end makkes med det. Men al den Tumlen og Makken kan derimod gerne have sine Følger, idet de ikke sjældent lægger Spiren til kommende Sygeligheder. Thi lad det siges endnu en Gang: Al Øvelse skal staa i et frit og naturligt Forhold til de værende Kræfter, ellers tabes i Stedet for at vindes Kræfter; og kun den, der sidder inde med Kræfterne (i nærværende Tilfælde Barnet) kan sætte Maal for Brugen.

Til

„Hvad vi vil's“ Læsere.

I »Hvad vi vil« Nr. 2 stod en opfordring til Bladets Holdere om at hjælpe Abonnentantallet fremad. Det er os en Glæde at meddele, at vi i vor lille Kreds her i Jylland ikke har arbejdet forgæves, men vi ønske, at Bladet kunne udvides og komme hyppigere.

Kvinderne maa tale deres egen Sag, derfor maa vi have et Organ, hvor vi har Frihed til at komme frem; men det er ikke alene for selv at komme til vor Ret, at vi ønske vort eget Organ, men det er for alle de store Spørgsmaals Skyld, der ere oppe i Tiden, at vi ønske at sige »Hvad vi vil«. Som det før den franske Revolution var Brødspørgsmaalet, der fremkaldte den store Kvindebevægelse, saaledes er det ogsaa Brødspørgsmaalet herhjemme, der ikke lader os have Ro, før vi har faaet Del i Omordningen af Samfundet, vi, der paa saa nært Hold ser Masser af smaa Børn gaa til Grunde af Sult, Mangel paa Forplejning og Opdragelse. Vi har derved faaet Mund og Mæle til at sige: »Vi er Halvdelen af Samfundet, og vi